

Consequenties van de mondialisering van de luchterdans.

Een macabere intrigekomedie in 15 taferelen

van

Herwig Van Landuyt.

Personages.

Lydia: Artieste.

Petra: Vriendin van Lydia.

Monika: Tirooms hulpje van Lydia.

Terry: Politieagente.

Max: Lid van dezelfde luchterdansersclub als Lydia's vriend Gert-Jan.

Astrid: Politieagente.

Mark: Handlanger.

Pieterjan: Vriendje van Monika.

Eerste tafereel.

Decor.

De living van Lydia.

Petra is bij Lydia op bezoek. Ze hebben het over de onverklaarbare verdwijning van Lydia's vriend.

Lydia: Ik heb twee beekjes in een stroomversnelling gehuild ...

Petra: Lydia toch !

Lydia: en daarna heb ik op 2 weken 22 flessen b  n  dictine achterovergeslagen.

Petra: 22 ? Goeie genade !

Lydia: Ja om mijn lichaamsvochten herop te bouwen.

Petra: 'k Vraag je niet of 't een beetje gelukt is of toch wel.

Lydia: Nee. En je mag twee keer raden hoe 'k begrepen heb ...

Petra: dat 't genoeg geweest is ?

Lydia: Ja voorlopig toch.

Petra: Ze kunnen in F  camp niet volgen met de productie ... nee je wou wel eens iets anders gaan drinken, ja wodka-martini zoals James Bond.

Lydia: Wie ? Twee keer mis, omdat ik telkens als ik in de spiegel keek, in de Paddenstoelenencyclopedie van Gerrit Keizer onbekende zwammen, op mijn hoofd zag groeien.

Petra: Teveel is teveel.

Lydia: En 'k heb last van hoofdroos zoals je weet, chronisch.

Petra: Muizenissen.

Lydia: Wat ?

Petra: Muizenissen maken 't probleem alleen maar erger.

Lydia: En mijn werk is klote.

Petra: Daar geloof ik nu eens niks van.

Lydia: Geen leven in 't ei, geen schwung in de pols. Ja geen fantasie in 't concept en geen poëzie in 't geheel.

Petra: Toe nou !

Lydia: Boezemijzers.

Petra: Wat ? Waar heb je 't in 's hemelsnaam over ?

Lydia: Oerdegelijke boezemijzers. Je weet wel, zo'n toeverlaat van elke respectabele schoorsteenmantel. Afgrijselijk.

Petra: Overdrijf je nu niet een heel klein beetje ?

Lydia: Nee, mijn kinderen zijn nu stuk voor stuk boezemijzers.

Petra: Zwijg stilletjes.

Lydia: Je ziet het aan mij.

Petra: Wat dan ? Wat zie 'k aan je ?

Lydia: Iedereen ziet het aan mij. Neem nu Seppe de bakker verderop.

Petra: De bakker ? Je verbeeldt je maar wat. Bakkers bakken.

Lydia: 's Nachts. Overdag ...

Petra: Koop je broodjes gewoon in de supermarkt. Op die manier ...

Lydia: In de ... waarom niet eigenlijk ?

Petra: En blijf van de drank.

Lydia: Welke drank, de b  n  dictine ?

Petra: Ja van elk geestrijk vocht.

Lydia: Nee 't zijn mijn geestgenoten. Ik kan er alles aan kwijt.

Petra: En aan je boezemvriendin ? (Geeft Lydia een stevige knuffel.)

Lydia: Bijna alles. Sinds Gert – Jan spoorloos is ...

Petra: voel je je losgeslagen.

Lydia: Zo iets ja en je kent 't gezegde: "Als de paus op reis is ..."

Petra: Wat als de paus op reis is ?

Lydia: "Als de paus op reis is dansen zijn volgelingen".

Petra: Ah ja ! Jij zijn volgeling ? En is Gert-Jan wel op reis ?

Lydia: Jij gelooft toch niet dat ik hem koudgemaakt heb !

Petra: Ik geloof niet dat hij voor de paus kan doorgaan en ...

Lydia: "kan" zeg je, bedankt.

Petra: Flikken zien ...

Monika: Shit ! Polizei !

Lydia: Laat de wetsdienaar maar binnen voor hij de deur inbeukt.

Monika: 't Is een wijf.

Lydia: Bah ze kan zich altijd nog laten opereren.

Petra: Waarom niet ?

Monika: Operieren ? Shit ! (Laat de agente binnen en verdwijnt.)

Terry: Ik ben Terry. (Schudt Lydia en Petra de hand.)

Lydia: Eigenlijk heb ik alles al uitentreuren uit de doeken gedaan.

Petra: Ik ben haar vriendin.

Terry: Petra De Mol.

Lydia: Kijk eens aan, ze weet al alles van je.

Terry: Toch niet.

Lydia: Wat zou je nog willen weten ... over haar ? Over mij zou je in feite allang alles moeten weten.

Terry: Eén detail nog. Had meneer die dag schoon ondergoed aangetrokken ?

Lydia: Ja zoals elke dag, jij niet ?

Terry (noteert): Dank u. Tot ziens.

Terry vertrokken ...

Monika: Wat wou die Polizistin deze keer weten ?

Petra: Alles over zijn Unterhose.

Monika: Shit die Unterbroek !

De Qualität van de Unterbroek is zeer wichtig ... zeer zeer wichtig voor de kroonluchterdanseres.
(Verdwijnt.)

Lydia: 'k Kan 't me voorstellen.

Petra: Ah ja ?

Lydia: Ja. Bij de luchterdans, een folkloristische dans overgewaaid uit Zuid-Tirol, gooit de jongen 't meisje in de luchter. 't Is geen heupwiegend fitnessprogramma zoals zumba.

Petra: Alsmaar, alsmaardoor ?

Lydia: In een eerste fase tilt hij haar op en vervolgens kan ze enkele seconden genieten van 't luchterperspectief voor ze weer in zijn armen duikt.

Petra: Ah ! En hoe zit het met de muziek ?

Lydia: Muziek en dansstijlen gaan hand in hand. Bij luchterdansmuziek hoort luchterdansmuziek of wat dacht je ?

Petra: Petra uilskuiken !

Lydia: Vanzelfsprekend worden er nu andere functie-eisen gevergd van de luchter dan de achterhaalde verlichtingseis.

Petra: Bereikbaarheid ? Houvast ?

Lydia: Onder meer. Weg met die ontoegankelijke zakkroonluchters en hun loodzware dodelijke pendeloques.

Petra: De mijne mag blijven hangen. 'k Wil er toch niet ingegooid worden.

Lydia: Weet je dat Bohemen de bakermat van de kroonluchter zijn productie zonder dralen afgestemd heeft op de nieuwe rage !

Petra: Is dat niet iets te voortvarend ?

Lydia: Absoluut niet. Er geldt nu nog maar 1 regel bij elke nieuwe productie, trachten de Chinezen te vlug af te zijn.

Petra: Met hun lichaamsbouw zouden ze er wel eens snel helemaal weg kunnen van zijn.

Lydia: 'k Heb het allemaal niet meer zo goed gevolgd, je weet wel waarom, maar 'k denk dat er al Aziaten hier waren voor de wereldkampioenschappen.

Petra: Wou Gert-Jan ..?

Lydia: Nee in de club beschikken ze over wel honderd verschillende ingooimodellen aangepast aan de BMI van de danseres.

Petra: Zoveel ?

Lydia: Monika weet er alles van. (Roept.) Monika kom eens als je wil.

Monika: Hier. Kan ik helpen ?

Petra: We wilden weten over hoeveel kroonluchters de dansclub beschikt.

Lydia: Hoeveel er zijn.

Monika: Meer als honderd, honderd drie und zwanzig. Aber Gert-Jan hat mich nur einmal mitgenommen.

Lydia: Precies. Zijn normale partner was ziek. Is het niet ? Krank.

Monika: Ja krank. Gert-Jan hat mich zu verschiedenen Malen hineingeworfen und der Max wollte mich anhaslen.

Lydia: O ! Haar dronken voeren.

Petra: Ach so !

Monika: Ja mit Wodka-Martini (Verdwijnt.)

Lydia: Tja gezelschapsdrinkers drinken net alsof ze gezelschap zoeken terwijl ze al gezelschap hebben.

Petra: Is Max er zo eentje ?

Lydia: Zo goed ken ik hem nu ook weer niet.

Petra: Heb je dan geen contact gezocht na ..?

Lydia: Ze hebben hem een paar keer vragen gesteld. De hele kennissenkring van Gert-Jan zijn ze

afgegaan.

Petra: En denk je dat hij iets meer weet ?

Lydia: Nee.

Petra: En Monika ?

Lydia: Nog minder.

Petra: Klopt het dat ze niet naar huis mag ?

Lydia: Max heeft me net 't zelfde gevraagd en Debrahlee de voorzitter van de dansclub ook.

Petra: En ?

Lydia: Haar moeder wil dat ze blijft voor mij en Monika heeft het hier naar haar zin.

Petra: Een vriendje ?

Lydia: Dat zou wel eens kunnen.

Petra: Ideaal als taalbad maar veel vorderingen zie 'k nog niet.

Lydia: Toch wel. De eerste twee maanden zei ze "Scheisse" en nu zegt ze "shit".

Petra: En jij ?

Lydia: Ik zei "Dummkopf" en nu zeg ik "Dillo".

Petra: en Gert-Jan ?

Lydia: Gert-Jan maakt zich verstaanbaar met de handen en zegt langs zijn neus weg: "Tiroolse vrouwen zijn fantastisch maar ze jodelen".

Monika: Shit der Max.

Lydia: Waarom "shit"?

Monika maakt een drinkgebaar.

Lydia: Allee laat hem maar binnen.

Max (kust Lydia): Gaat het ? Geen nieuws ?

Lydia: Nee geen nieuws. Petra mijn vriendin.

Max (handschuddend): Hallo.

Lydia: Ga zitten. Weet jij al iets meer ?

Max: Alleen dat er vóór en na de competitie één en ander uit de hand gelopen is.

Petra: Organisatorisch ?

Max: Ook.

Lydia: Nieuws uit de eerste hand of via via ?

Max: 'k Weet het van een vriendin in 't UZ en Terry een agente die lid is van de dansclub heeft me alles bevestigd.

Lydia: Terry, een kleine donkerharige ?

Max: Ja. Ken je ze ?

Lydia: Ze is net 10 minuten buiten.

Petra: Hou je vast.

Lydia: Ze wou weten of Gert-Jan schoon ondergoed ...

Max: Nee ! Ze is nogal laconiek maar zeer gedreven bezig, geloof me.

Petra: Was 't allemaal wel zo erg ?

Max: Alleen al in 't UZ werden 36 slachtoffers van agressie verzorgd, waarvan 6 met ernstige hoofdwonden en ... 17 met rituele verminkingen.

Lydia: Rituele verminkingen ?

Petra: 't Is niet waar !

Lydia: Seksuele ?

Max: Meer weet ik er niet van.

Petra: Excessen en mondialisering rijmen niet op elkaar maar van 't ene komt 't andere.

Lydia: Mensen moeten zich vrij kunnen bewegen, van geld of goederen weet ik het zo nog niet.

Petra: Ja, Finger abhauen.

Lydia: Finger und noch andere Körperteile.

Monika: Ach die armen Teufel müssen schon einen Mordshunger haben !

Lydia en Petra enkele seconden
sprakeloos.

Lydia: Honger ? Nu moet je eens goed naar me luisteren, zuhören. Ik wil niet dat je 's avonds alleen op straat loopt. Dat kan in Kufstein maar hier niet.

Petra: Ja Gert-Jan is al weg, als jij nu ook nog verschwindet ...

Monika: Ik ? Nee. Ik zorg für Lydia, abgemacht.

Als Monika de deur uit is ...

Petra: Ik zou me maar niet teveel zorgen maken.

Lydia: Als er echt iets gebeurd is zou 'k het graag toch zo vlug mogelijk weten.

Petra: Mocht hij een paar vingers kwijt zijn, een oor en een oog zou je hem dan nog terug willen ?

Lydia (kwaad): Wat ?

Petra: Allee rustig. Je hebt genoeg gehuild. Lachen kan je helpen.

Lydia: Misschien wel. Of ik hem zo nog zou kunnen liefhebben ? Ja en hij mij als hij zijn lid nog maar heeft.

Petra: Zie je wel !

Lydia(snotterend): Nee 'k wil hem zo niet terug. Hij moet nog een beetje presentabel zijn ook.

Petra: Kom hier. Huil maar eens goed uit in mijn armen.

Lydia (snikkend):Blijf nog een beetje. Blijf bij mij, toe.

Petra (een zakdoek op Lydia's neus): Snuit. (Erna.) En nu wil ik je niet meer horen.

Slaap. Je snurkt toch niet hoop ik, (als Lydia ingeslapen is ...) wat nu ? Uitstel is geen afstel. Elke nieuwe bezoeker kan haar haar laatste sprankje hoop ontnemen. Ongeregelheden zijn bij zo'n evenementen onvermijdelijk, zeker weten. Je verwacht gauwdieven, protestacties, sluikreclame, verboden producten, prostituees maar toch geen rituele moordenaars en kannibalen. En wie ..? Lichaamsdelen in de kunst ! On-voor-stelbaar ! Straks gaan ze ons nog laten opzetten in de

Max: Nu wat de verminkingen betreft...

Petra: Bizar dat ik daar niets over gelezen en niets over gehoord heb.

Max: Toch niet.

Lydia: Omdat 't onderzoeksteam er een stokje voor gestoken heeft.

Max: Een dikke stok. Ik weet uit betrouwbare bron dat er rekening wordt gehouden met de mogelijkheid dat menselijke lichaamsdelen worden verwerkt in mixed media projecten.

Petra (tegen Lydia): Jij beschikt over de nodige instrumenten en naast je klassiek beeldhouwwerk...

Lydia: bezondig ik me ook aan composities opgebouwd met diverse bestanddelen maar voorlopig niet met menselijke lichaamsdelen.

Max: 't Is toch maar best dat je 't weet.

Lydia: Je bedoelt dat ze mijn atelier daarom ...

Petra: Denken ze echt dat Gert-Jan ... vreselijk !

Max: 't Is maar een denkspoor. Hadden ze ook maar iets gevonden...

Lydia: Je zegt daar zoiets. Gert-Jan had gewoon genoeg van de sleur, van mij, van ...

Petra: Maar nee. Vandaag of morgen staat hij hier weer voor de deur.

Max (tegen Petra): Ik moet alweer weg. (Schudt haar de hand en kust Lydia;) Sterkte. Ah en geen woord over wat ik te weten gekomen ben.

Lydia: Toch bedankt.

Max: Ik doe verder mijn best.

Lydia: Hoe akelig. (Griezelt.)

Als Max weg is ...

Monika: Wollte er ..?

Lydia: Maar nee zottebol. Hij wou me niet dronken voeren zomin als ik hem. Hij denkt dat er een soort sadisten de stad onveilig maken.

Monika: Sadisten, shit.

vreemdste posturen.

Monika: Schon wieder Veh.

Petra: Veh ?

Monika: Polizei.

Lydia: (nog niet echt wakker): Wat heb ik nu weer ..?

Petra: Hereinlassen. Niks aan te doen.

Lydia: (wrijft zich geeuwend de ogen uit): Zie 'k er een beetje onschuldig uit ?

Monika: Unschuldig sind wir alle.

Lydia: Oef ! Laat maar binnen.

Astrid(laat politiepenning zien): Ik was zinnens samen met mijn jonge collega Terry langs te komen maar ze moet 3 dagen 't bed houden. Mag ik gaan zitten ?

Lydia: Waar u maar wil.

Astrid: Dank u. Deze stoel is perfect.

Petra: Perfect zoals de keuken van Piet.

Lydia: Ze bedoelt ...

Astrid: Ik weet wie ze bedoelt maar eigen lof stinkt. En stank in de keuken ... dit gezegd zijnde, heb ik er geen probleem mee dat ze perfect is voor hem.

Petra: Ik ben Petra.

Astrid: Petra De Mol. Ik ben op de hoogte.

Lydia: Enig nieuws ?

Astrid: Nee. In dit geval is geen nieuws goed nieuws.

Petra: 't Is vriendelijk van u Lydia 't goeie nieuws te komen brengen.

Astrid: Hoor ik hier enige ironie ?

Lydia: Goed nieuws voor mij is als ik iets weet, ook al is't slecht nieuws.

Astrid: Voor ons is slecht nieuws een misdaad goed nieuws bv. een amoureuze escapade.

Maar voor u ...

Lydia: Als volwassenen verdwijnen komt de politie meestal traag in actie. Waar of niet ?

Astrid: Inderdaad.

Petra: Hoe komt het dan dat u onmiddellijk Lydia's atelier ondersteboven hebt gehaald ?

Astrid: Ik zou kunnen zeggen: "Ik stel hier de vragen".

Lydia: Maar dat doet u niet of toch wel ?

Astrid: Nee. Overijverige mensen heb je in elk beroep en wat deze verdwijning betreft lijkt 1 onderzoeksdaad te veel me beter dan 1 te weinig.

Petra: Men zegt dat er nogal wat herrieschoppers werden opgepakt. Klopt dat ?

Astrid: Weet u, excessen zijn eigen aan dit soort evenementen. 't Was hoedanook geen bijeenkomst van oudstrijders hé, maar van jong geweld. De meeste belhamels zijn inmiddels alweer vrij.

Lydia: U brengt me geen beleefheidsbezoek.

Astrid: Exact. Daarvoor hebben we 't helaas te druk.

Petra: Normaal als u ...

Astrid: Kom ik te traag terzake ?

Lydia: Toch wel. U hebt me wakker gemaakt voor niets.

Astrid: Gewoonlijk verwijt men ons een gebrek aan tact, zelden of nooit dat we'r teveel hebben. 'k Zal dan maar met de deur in huis vallen. We denken aan drugs.

Lydia: i.v.m. Gert-Jan ?

Petra: Hij ? Hoe komt u daar in godsnaam bij ?

Astrid: De link was snel gelegd. De voorzitter van de dansclub heeft een drugsverleden, amateursporters zitten aan 't spul, meneer De Geyndt had financiële problemen ...

Lydia: Gert-Jan ?

Astrid: en we hebben een grote hoeveelheid pillen gevonden in 't clubhuis in een leegstaande kluis kast vlak naast de zijne.

Petra: Pillen ?

Astrid: Ja geen slaappillen. En tenslotte nog dit, verdwijningen zijn in 't drugsmilieu schering en inslag.

Lydia: Ah ?

Astrid: Ga nu niet direct aan 't ergste denken. Hij kan bv. onderduiken tot hij een eventuele schuld kan aflossen.

Lydia: Ik verklap u niets, hij heeft me niet gecontacteerd en dat is een veeg teken.

Astrid: Niet noodzakelijk. Als hij effectief ondergedoken is, is 't voor u en voor hem beter dat hij niemand contacteert.

Petra: Absoluut.

Astrid: Tot ziens. Als we ...

Lydia: Doe vooral geen moeite om me met nog meer gissingen te komen opmonteren.

Astrid: Okay zoals u wil.

Als de agente weg is ...

Monika: Noch mehr Quatsch ?

Lydia: Ja diese Polizistin war dümmer als die Polizei erlaubt. Gert-Jan zou drugs, Drogen, verhandelt haben.

Petra: Te gek voor woorden.

Monika: Drogen, was denn ? Er hat nicht einmal gekifft mit mir dabei !

Lydia: Eén enkele joint heeft hij ooit wel eens gerookt, hasj. Ik ook.

Monika: bah der Opa sagt: "Bier ist flüssiges Brot en bier ist auch ein Drogen. (Verdwijnt.)

Petra: "Pillen in een kastje naast 't zijne", pf !

Lydia: En van zijn financiële problemen zou 'k toch weet hebben gehad !

Petra: Me dunkt. En hij ondergedoken ! Zie j' hem al ..?

Lydia: Nee nee onmogelijk. De anderen zijn zijn leven.

Petra: Kom hier in mijn armen. Alles komt goed. Ik beloof het je.

Tweede tafereel.

Decor.

Een braakliggend stuk weidegrond.
 't Is nacht. 't Geluid van de dieselmotor
 van een zware bedrijfswagen die er
 aankomt. De motor wordt afgezet.

Mark (rolt mommelend een stevige metalen ton zonder deksel het terrein op. Verdwijnt en komt terug met een kant-en-klare maaltijd, gooit de verpakking in de ton): “ Opgeruimd staat netjes “ zegt mijn oma en zij kan 't weten. (Gaat zitten. Neemt een hap met een plastic vorkje, staat weer recht en gooit het vorkje in de ton. Hij eet vervolgens zwijgzaam verder met de vingers. Als 't doosje leeg is likt hij zijn vingers schoon, gooit het lege doosje in de ton en keert terug naar de wagen. Komt terug met zijn dessert, een roomsoes en een citroentaartje. Gooit de verpakking in de ton, gaat zitten en de tanden in de soes): Te zuur! (Neemt afwisselend een beet van de soes en van 't taartje tot alles op is. Likt opnieuw zijn vingers schoon , verdwijnt en komt terug met 2 blikjes bier. Wandelt drinkend aan één blikje rond de ton. Gooit het erin als 't leeg is. Laat een boer en strekt zich nu uit op de grond. Gaat weer rechtop zitten en drinkt op zijn dooie gemak 't tweede blikje leeg. Slaakt een zucht van genot na elke teug en laat nu en dan een boer.) Spijtig dat ik er maar 2 mag drinken! Was ik te voet gekomen... godverdomme 120 km te voet bijna 2 marathons! Enfin volgens Debrahlee mag je in Hongarije als chauffeur alleen water drinken! Wat een kloteland! Wat een leven! (Haalt nog een paar druppels bier uit 't blikje en werpt het dan in de ton. Gaat weer zitten, haalt een pakje sigaretten boven en leest moeizaam luidop): Roken is dodelijk.'k Ga hier niet met mijn leven beginnen te spelen voor 't werk af is, daarna...(bergt zijn sigaretten weer op) geen zottigheden Markske. (Keert terug naar de wagen en komt weer met een 20-literbus ontstopper. Haalt er vervolgens nog een tweede bij. Giet behoedzaam een scheutje van elke bus in de ton.) 't Kan maar weg zijn. En nu aan de slag. (Kijkt op zijn horloge.) 'k Moet om 5 uur met 't vehikel...'t is godverdomme nu al oud ijzer. (Gaat naar de auto en komt terug met een rond , in doek gewikkeld voorwerp. Legt het voorzichtig naast de ton op de grond. Verdwijnt en komt weer met een derde blikje bier, drinkt het gedeeltelijk uit en smijt het op zijn beurt in de ton.) Tweeënhalf, een halfje teveel, maar nu blijf ik eraf. (Loopt nog een vijftal keer naar de wagen en brengt telkens een aantal in linnen verpakte pakjes mee die hij in de buurt van de ton deponert.) En nu de infructies! (Komt terug met de getypte aanbevelingen en leest ze zo goed en zo kwaad als 't gaat. Luister zelf maar!) Eerste regel: Handschoenen, vergeten! Derde regel: Na elk pakje een scheet, nee een scheut moet dat zijn, van elke bus be-hoed-zaam be-hoed-zaam, zo staat het er, voorzichtig in de ton gieten. Goed doseren. (Leest doseren met de klemtoon op de eerste lettergreep.) Op die manier krijgen alle pakjes een scheut. Goed gezien! Je moet er toch maar aan denken! Vierde regel, vijfde regel , blablabla, zesde regel. Ik weet maar al te goed wat ze met de luchterdanser...(de hand horizontaal op de keel) hij is er geweest. “ God hebbe zijn ziel” zegden de mensen in de ouwe tijd. Achtste regel: Niet drinken. 'k Heb bier genoeg bij. 'k Drink alles op terwijl Janus 't vehikel opeen perst als een stekjesdoos. Van bij hem loop ik naar huis. Nee 'k blijf slapen bij één van de meisjes van Arlette in “De leukste hoofdzonde”. Ik kan 't me permitteren. Waar was ik gebleven? Ah hier, tiende regel: Geen sporen achterlaten. 'k Heb geen sporen bij. Elfde regel, twaalfde regel, dertiende regel, dertigste regel. Ah hier komt het. Beginnen met 't hoofd, dat is zijn kop, met de handen en de voeten. 'k Zou liever met zijn kobus beginnen maar ze hebben hem binnengespeeld met kloten en al. 'k Zie me hier al aan bezig! (Werpt de instructies in de ton .) Ah mijn bril en mijn handschoenen. (Komt goed uitgerust terug.) Eerst zijn stomme kop. (Betast hem.) Zijn ogen zitten er niet meer in. Hup de ton in. De scheuten niet vergeten! En nu? Zijn benen, nee zijn handen en zijn voeten. (Sorteert de pakjes. Eén hand en hier 't ander, 'k voel zijn vingers,

tiens ik heb er meer. En deze twee hier zijn zijn stinkvoeten. (Ruikt eraan.) Hm ! (Betast de voeten.) De dikke teen is weg, wat hebben z'ermee ? 't Zijn mijn zaken niet. (Gooit elk pakje in de ton zonder de scheuten te vergeten.) En nu de rest. Wat een hoop ! En hij had nog groter kunnen zijn als ze de beste stukken niet geëscamoteerd hadden, de stinkers. (Zoekt een zwaar pakje uit, gaat 2 meter achteruit en werpt het probleemloos van de eerste keer in de ton.) Goed Markske. Goed jongen. (Zoekt zich een ander pakje uit, laat het vallen.) Eerst de afwerking. 'k Moet er mijn verstand bij gebruiken. Zoals de baas altijd zegt: Consternatie Markske en nog consternatie. (Raapt het uitgezochte pakje terug op, speelt ermee.) Waarschijnlijk een scheelbeen (1 hand op zijn scheenbeen.) Hier. (Laat het vallen, schopt er tegen.) In hun plaats had ik elk pakje een nummer gegeven, 1 2 3 4 5 , 1 kop, 2 hand, 3 ..., 18 pens, 19 ... wat hebben w'hier nog allemaal dat ze niet ... (gaat eens zo ver staan als daarnet, gooit mist de ton en herbegint met succes vanop drie meter.) Op 't schoolfeest hadden we zo'n ballenkraam. Godverdomme waar is de tijd ? (Gooit de rest van de pakjes in ijltempo in de ton, vergeet 1 keer de scheuten. Bij 't laatste pakje ...) Zijn rechterknie of anders de linker. 'k Voel zijn hibiscus. Wacht, 'k maak het open. (De rug naar 't publiek.) Wist ik het niet ! Godverdomme wat een slachtpartij. Nooit van zijn leven krijgen ze Markske aan 't werk. in een slachthuis, zeker weten. 'k Word nog liever messentrekker bij de bende van Ramòn. (Verdwijnt met de lege bussen, start de wagen en vertrekt.)

Derde tafereel.

Vanaf nu speelt alles zich af in de
living van Lydia. Monika stoeit er
met haar vriendje Pieterjan.

Monika: Au !

Pieterjan: Ai klagen de meisjes hier.

Monika: Welche meisjes ? Ungeschickt bisst du, ungeschickt und plump.

Pieterjan: Lomp, ik ?

Monika: Ja plump.

Pieterjan: Ik ben voor alle meisjes eine Wonne. Bij mij zwelgen ze allemaal in genot.

Monika: Ach heuchlerische meisjes allemaal und leichtgläubig wie kleine Kinder.

Pieterjan: Niks geveinsd, alles echt.

Monika: **Prahlhans** .

Pieterjan: Zeg dat nog eens.

Monika: (heeft dekking gezocht): Prahlhans, Schmähändler und Lügenbeutel.

Pieterjan: (niet snel genoeg om haar te pakken te krijgen): Praalhans en wat nog allemaal ?

Monika: Grosssprecher und Lügner. Versta je geen Duits ?

Pieterjan: Grootspreker ik ? Leugenaar ? Wacht tot ik je in handen krijg.

Terwijl Pieterjan Monika achternazit
komt Lydia binnen.

Lydia: Wie heeft er hier hulp nodig ?

Monika: Ich. Er will mich wassern.

Pieterjan: Ik je de oren wassen ?

Monika: Ja du tobst wie ein Rasender.

Lydia: Wacht we zullen met zijn tweetjes wel klein krijgen.

Pieterjan: Gered door de gong. (De bel gaat.)

Monika: Aufgeschoben ist nicht aufgehoben.

Lydia: Zo is dat, maar misschien zijn 't weer politiemensen. In dat geval kunnen we hem aan hen overdragen.

Pieterjan (vergezelt Monika de polsen over elkaar): Met plezier.

Monika: Prahlhans, Lügenbeutel, Schmähändler und unbesonnen !

Als het koppel weg is ...

Lydia: Max misschien of anders mijn broer. Gert-Jan is nu meer dan 30 dagen spoorloos en is Sacha hier meer dan twee keer geweest ? Ik denk het niet.

Monika: 't Was de Milchfrau.

Lydia: Ze komt anders nooit zo vroeg. Heb je ze herkend ?

Monika: Ach ja Lydia was spinst du da, aan de Milch en aan haar Hurendiesel. (Duim en wijsvinger op de neus.)

Lydia: Rosa ? Sinds wanneer parfumeert Rosa zich ?

Monika: Sie riecht immer so schlecht. Mein Parfum ist Mädelsüss. Jetzt ga 'k weg met Pieterjan.

Lydia: Nu ?

Monika: Ja darf ich ?

Lydia: Okay okay maar niet te laat thuis.

Monika: Nee Mutti nee.

Lydia (kussen): Mutti dat klinkt lief.

Monika: **Baba Mütterchen.**

Lydia: Ja tot straks Kindlein mein.

Als Monika de deur uit is ...

Lydia: 'k Heb meer contact met Renate de moeder van Monika dan met mijn eigen broer. 'k Zou haast gaan denken ... nee ! 't Is niet omdat hij niet hoog opliep met Gert-Jan dat hij ... dat ik hem ga verdenken dat hij iets met zijn verdwijning te maken heeft.

Monika: We blijven hier.

Pieterjan: Ze vreesde dat we wel eens ...

Lydia: ongewenst bezoek konden krijgen.

Pieterjan: Ja zoiets.

Lydia: Nee toch !

Monika: Ja nona net.

Pieterjan: Nona net ?

Lydia: Vanzelfsprekend. Is dat niet lief ?

Pieterjan: Zo is ze mijn schatje.

Lydia (tegen Monika): Ach wer ongebeten kommt geht ungedankt davon.

Monika: Genau. We zijn im Zimmer, nebenan.

Pieterjan: Maak je maar geen zorgen. We houden de ongenode gasten wel buiten.

Lydia: Bedankt.

Pieterjan: Zonder dank en ah Monika heeft me een rondleiding gegeven in je atelier.

Lydia: Echt waar ?

Pieterjan: Ze heeft me uitgelegd hoe je tewerk bent gegaan bij je laatste opdracht.

Lydia: 't Borstbeeld of de gemengde compositie ?

Pieterjan: Ja die met het paardenhaar en de uitgeholde radijzen op een achtergrond van plexiglas en rood messing.

Lydia: 'k Heb er deze keer geen borsthaar van Gert-Jan in verwerkt.

Pieterjan: Wat ?

Lydia: Er versteht kein Scherz !

Monika: Hab ik schon befürchtet.

Pieterjan: Oei galgenhumor.

Lydia: Ja zo iets. En de compositie? Bevalt ze je?

Monika: Sie gefällt ihm sogar mehr als ich.

Pieterjan: Bijna.

Monika: Siehst du!

De bel gaat.

Monika: Schon wieder !

Lydia: Laat maar binnen wie 't ook is.

Terwijl Monika 't gevraagde doet ...

Pieterjan: Die agente, die kleine donkerharige ...

Lydia: Terry.

Pieterjan: Ja.

Lydia: Heeft ze je ook vragen gesteld ?

Petra: (kust Lydia): Gaat het ?

Lydia: Petra mijn vriendin.

Pieterjan: Hoi Petra, ik ben Pieterjan.

Petra: Mijn zus heeft ook een ...

Monika: (trekt aan Pieterjans oor): Komm wir haben noch was auszureden.

Pieterjan: Oei oei oei.

Lydia: Ze brengen leven in de brouwerij. Zonder hen ben ik een kamerplant.

Petra: Ga zitten kamerplant. Gert-Jan is dood. Leve Gert-Jan.

Lydia: Heb je hem gezien ?

Petra: Andrea is formeel. Ze heeft hem gezien op de Meir in Antwerpen in goed gezelschap.

Lydia: Andrea ?

Petra: Ja, zijn lange haren in zijn nek geknipt en met een baard van drie dagen.

Lydia: Heeft iemand of heb jij met de politie gesproken ?

Petra: Nee. Gert-Jan was zaterdag in Antwerpen. Je denkt toch niet dat ze hem gaan vragen wat hij daar deed.

Lydia: Kort haar ?

Petra: Ja, ze is hem achterna gelopen. Ze heeft zijn stem herkend, zijn stem en zijn bulderende lach.

Lydia: 'k Maak er een kruis over. Morgen herbegin ik te werken.

Petra: Bravo. Eerst Joris en Flora en nu Andrea, je moet er niet langer aan twijfelen, Gert-Jan heeft je verlaten.

Lydia: Ik ben een stomme koe. 'k Heb het niet voelen aankomen.

Petra: Wij stomme koeien zij hengstige stieren.

Vierde tafereel.

Lydia in gesprek met Pieterjan.

Pieterjan: En toen vroeg ze of ik Monika al kende vóór ...

Lydia: vóór ... Gert-Jan me verlaten heeft.

Pieterjan: Precies.

Lydia: En ? Wat heb je geantwoord ?

Pieterjan: De waarheid, dat ik ze één enkele keer gezien had op de club.

Lydia: Met Gert-Jan ?

Pieterjan: Ja. En toen wou ze weten of Monika al eerder vriendjes ...

Lydia: In Kufstein ? 't Is niet mogelijk !

Pieterjan: 'k Weet niet of ze een zinvol antwoord had verwacht, 't doet er niet toe, 'k heb gewoon gezegd: "Als u 't haar zelf vraagt hoort u 't van de enige die 't kan weten".

Lydia: Ze wou waarschijnlijk weten of Monika je 't zelfde vertelt als aan haar, maar waarom ?

Pieterjan: Zie je me zoiets aan Monika vragen, aan haar of aan een ander meisje ?

Lydia: Belachelijk ! En heeft Terry je nog ondervraagd sinds Gert-Jan weer opgedoken is ?

Pieterjan: Nee. Als je 't mij vraagt is ze meer in ons geïnteresseerd dan in Gert-Jan.

Lydia: Was ze geïnteresseerd.

Pieterjan: Ja. De oudere agente trouwens ook. Ik denk dat 'k weet waarom.

Lydia: Omdat ze Gert-Jan al eerder gelocaliseerd hadden.

Pieterjan: Inderdaad, en dus hebben ze hem in Antwerpen ondervraagd en ons in de waan gelaten...

Lydia: dat hij nog spoorloos was.

Pieterjan: Juist

Lydia: Maar waarom ?

Pieterjan: Da's de hamvraag. Ik ga er van uit dat hij bij één of ander misdrijf betrokken is.

Lydia: Dan heeft hij 't gezocht.

Pieterjan: Conclusie. Wie zijn gat verbrandt moet maar op de blaren zitten.

Lydia: Zo is dat. Leedvermaak heb ik anders niet. 't Kan me gewoon allemaal niet meer schelen maar...

Pieterjan: Ja.

Lydia: waarom pakken ze hem niet op als hij bij één of ander duister zaakje betrokken is ?

Pieterjan: In de hoop dat hij hen naar de kopstukken van de bende kan leiden.

Lydia: Gesnopen, naar mij of naar Monika.

Pieterjan: Of naar Petra.

Lydia: Naar Petra ? Hoe kom je in godsnaam bij haar terecht ?

Pieterjan: Ze is hier niet weg te slaan.

Lydia: Maar 't is mijn beste vriendin !

Pieterjan: Hoelang ken je ze al ?

Lydia: Al van in ...

Pieterjan: Hoe goed ken je ze ?

Lydia: Maar ...

Pieterjan: Ik vraag het je enkel en alleen omdat alles wat je weet uit die hoek komt.

Lydia: Toch niet. Max ...

Pieterjan: Zwijg me van die blaaskaak, een nek als een hooischuur.

Lydia: Geloof je hem niet ?

Pieterjan: Max kletst uit zijn nek en wat doet hij de godganse dag, weet jij 't ?

Lydia: Nee, geen idee.

Pieterjan: Sappige verhalen verzamelen die hij je watertandend komt vertellen.

Lydia: Eén zaak klopt als een bus, 'k weet niet wie hij is.

Pieterjan: En om nog eens op Petra terug te komen ...

Lydia: Ja Petra was hier als Max ons zijn griezelverhaal, al dan niet watertandend, verteld heeft. Je weet het van Monika.

Pieterjan: Van wie anders ?

Lydia: Heeft ze alles gehoord ?

Pieterjan: Je vraagt me of ze alles afgeluisterd heeft ? Dat denk ik niet. Ze zou er hoedanook weinig van gesnapt hebben.

Lydia: Heeft z'er helemaal niets over losgelaten ?

Pieterjan: Nee, alleen dat het hier 's nachts gevaarlijker is dan in Kufstein.

Lydia: Hm ! Soms denk ik dat er haar weinig of niets ontgaat.

Pieterjan: Ze kan zich inderdaad als geen ander van den domme houden.

Lydia: En wij bevestigen haar wat ze al weet. Da's meegenomen.

Pieterjan: Tja ze is niet te onderschatten mijn schatje.

Lydia: Voor ik het vergeet, twee uur vannacht, niet later.

Pieterjan: Okay. 'k Zal er voor zorgen dat ze niet verstrengeld raakt in de lichter.

Lydia: Wat ? Waar ?

Pieterjan: Ze is sinds gister lid van de club.

Lydia: Ze had me wel iets kunnen vragen.

Pieterjan: Haar moeder was akkooord.

Lydia: Renate ? Ze heeft er met geen woord over gerept.

Pieterjan: 't Moest een verrassing zijn, net als haar korte dirndljurk.

Lydia: En die heeft Renate ...

Pieterjan: ja, ontworpen , gestikt, geborduurd en helemaal zelf afgewerkt.

Lydia: Daarom wou ze elke morgen wachten met de boodschappen tot de postbode gepasseerd was.
En heb je de jurk al gezien ?

Pieterjan: Nee maar 'k heb me Monika wel al in 100 verschillende modellen voorgesteld.

Monika: (losjes poserend in de deuropening): Fertig für den Kronleuchtertanz. Auf die Plätze, let's

dance. Music maestro please.

Lydia en Pieterjan (samen): Wauw!

Pieterjan besnuffelt haar ...

Monika: Na und ?

houdt haar beide armen horizontaal
en ademt diep in.

Monika en Lydia (samen): Mädelsüss !

Vijfde tafereel

't Is nacht. Twee gemaskerde figuren, een vrouwelijk en een mannelijk type, maken methodisch alles schoon in de living van Lydia. Ze dragen bivakmutsen, handschoenen en kleding die hun lichaamsbouw verdoezelt. Vlakbij de deur ligt een witte lege opengeritste lijkzak zoals hulpdiensten gebruiken bij dodelijke verkeersongevallen. De tengerste figuur is de actiefste. Zij is de chef. Ze wijst haar metgezel op objecten die nog geen schoonmaakbeurt hebben gekregen. Ze wisselen geen woord. Als alles grondig schoongemaakt is geeft de chef een teken aan de tweede figuur die met de lijkzak naar de inkomhal trekt. De chef van de operatie neemt nog eens goed alles in ogenschouw en verplaatst nog enkele voorwerpen. Dan volgen twee doffe slagen en een kort gereutel. De chef maakt onbewogen nog één en ander schoon. Na een tijd trekt de zwaardere gozer de lijkzak met 't lichaam van een man tot in de deuropening. Het lichaam van de dode man ligt op de buik in de zak die maar half dichtgeritst is. De chef ritst hem helemaal dicht waarop de handlanger de zak naar buiten sleept. De chef volgt hem op de voet. Enkele ogenblikken later 't geluid van gierende autobanden.

Zesde tafereel.

Pieterjan en Petra wachten op Lydia. Monika is haar op de hoogte gaan brengen van Petra's onverwacht bezoek.

Petra: 'k geef normaal altijd een seintje maar 'k was toevallig in de buurt en ...

Pieterjan: In je plaats zou 'k net hetzelfde gedaan hebben.

Petra: Klopt het dat je Monika ingewijd hebt in de luchterdans ?

Pieterjan: Nee Gert-Jan is me voor geweest.

Petra: 't Is nog waar ook. En geniet z'er een beetje van ?

Pieterjan: En of ! Ze vindt het daarboven leuker dan om 't even waar op de wilde Kaiser in haar geboortestreek.

Petra: Leuker ? 't Is er alvast minder fris maar een vakantie in de luchter zal 't altijd moeten afleggen tegen een vakantie in Tirol.

Pieterjan: Elk diertje zijn pleziertje.

Monika: Lydia kommt gleich, direct. Ze is tevreden dat je da bent.

Pieterjan: Hier niet daar.

Monika: Da haben wir's wieder ! Besserwisser !

Petra: Let niet op hem.

Pieterjan: Juist is juist. Als er hier een lijk ligt ligt er daarom daar geen.

Petra: Er moet nog plaats zijn voor de levenden.

Monika: Blödsinn, Mückenseigerei.

Lydia: Present. (Kussen.)

Monika: Als je me niet, länger nodig hebt ...

Lydia: Ga je 't huis uit ?

Pieterjan: Binnen een uurtje zijn we terug.

Lydia: Okay. Baba.

Als 't koppeltje weg is ...

Petra: Weer aan 't werk ? Prima. Sinds wanneer ?

Lydia: Een dag of acht.

Petra: Gefeliciteerd. Je ziet er al stukken beter uit.

Lydia: vind je ? 'k Werk zoals na een lange vakantie. 'k Zoek aanknopingspunten. Maar niet alleen dat, ik zoek ook mijn gereedschap, mijn ... letterlijk alles maar dan ook alles hebben ze overhoop gehaald.

Petra: Een geluk bij een ongeluk, zo laten ze je nu met rust. Ze laten je toch met rust ?

Lydia: Nona net. Ik bedoel vanzelfsprekend. Is er iets ?

Petra: Driemaal is scheepsrecht.

Lydia: Goeie genade. Driemaal ! Één keer was al één keer teveel.

Petra: 'k Ga hier 't tegendeel niet beweren maar in je plaats zou 'k maar wennen aan't idee dat ze vroeg of laat...

Lydia: terugkomen.

Petra: Misschien wel.

Lydia: Maar Gert-Jan is terecht !

Petra: (lichtjes verveeld): 'k Weet het. 'k Weet het. Maar 't gerucht doet de ronde dat een boer in Haspengouw een ton gevonden heeft met in ontstoppingsmiddelen opgeloste menselijke botten.

Lydia: Akelig maar wat heb ik met die macabere vondst te maken ?

Petra: Niets.

Lydia: Als er één gevonden is, gaan er nog gevonden worden van die tonnen.

Petra: Dat is goed mogelijk.

Lydia: En net zomin als met de eerste, zal ik iets met de volgende te maken hebben.

Petra: Nona net. Bijkomend probleem, 't lijk is niet compleet.

Lydia: Bijkomend probleem ? Toch niet voor mij zeker ? Is 't een man ?

Petra: 't Heeft er alle schijn van.

Lydia: Een schijn van een man, een schijnman. Je zal maar met zo'n exemplaar 't bed delen ! Enfin !

Petra: Te laat.

Lydia: Volgens mij hebben ze naast zijn hart zijn lever zijn nieren ook zijn pik verhandeld en doen ze nu hun werk, als de transplantaties naar wens verlopen zijn, in de lichamen van een aantal onbekende gelukzakken.

Petra: Wie weet.

Lydia: Of anders zijn ze aan 't spit gebraden en opgepeuzeld.

Petra: Hopelijk vers dan !

Lydia: Ja. Trouwens als ze te lang in de vriesvakken zijn blijven liggen hebben de inspecteurs van Volksgezondheid geïntregeerd door de penis begrepen dat ze de politie moesten inschakelen.

Petra: Genoeg gelachen.

Lydia: Nu al ? Lachen is dat dan niet 't beste medicijn ?

Petra: Jawel curatief zowel als preventief maar waardevolle transplantatieorganen vind je niet op plaatsen waar vleeswaren op hun versheid worden gecontroleerd.

Lydia: Zou je geloven dat ik na 't bezoek van Max tijdens een nacht vol merries, ik bedoel kwelgeesten, mijn eigen torso verwerkt gezien heb ...

Petra: In een gemengde compositie ?

Lydia: Ja interactief. Er kwam bloed uit mijn borsten en 't mengde zich kronkelend als gloeiende lava met 't bloed uit Gert-Jans afgehouden hoofd...

Petra: Vreselijk.

Lydia: en onder zijn hoofd versteende de specie tot een vormloos bovenlichaam.

Petra: Zonder armen ?

Lydia: Nee met armen en aan elke hand 4 vingers en geen duimen.

Petra: Maar Lydia toch, je moet consulteren.

Lydia: Ik denk eraan. Als 't nog erger wordt maak ik een afspraak.

Petra: Nog erger ?

Lydia: Ja 'k bedoel als ik effectief lichaamsdelen zou willen gaan verwerken.

Petra: Heb je 'r al aan gedacht ?

Lydia: Ja 's nachts maar puur zakelijk.

Petra: Puur zakelijk puur zakelijk ? Wat moet ik me daarbij voorstellen ?

Lydia: Afstandelijk, zonder ooit plannen te maken om eraan te beginnen.

Petra: Maar je vraagt je wel af of ... of ..?

Lydia: of 't materieel mogelijk is ? Ja 'k ga niet aan iets beginnen ...

Petra: dat je niet tot een goed eind kunt brengen.

Lydia: 'k Ben niet zot of toch wel ? Petra zeg me dat 'k niet zot ben !

Zevende tafereel.

Lydia samen met Monika
en Pieterjan.

Pieterjan: 't Is wel nogal bloederig.

Lydia: Monika vind je dat ook ?

Monika: Bah !

Pieterjan: Niet dat 'k het niet geslaagd vind.

Monika: 't Is geslaagd. 't Is speciaal.

Lydia: als 't geslaagd is ... morgen ga 'k weer knippen aan de kop van Monika en tussendoor ook aan de

eendenfamilie.

Pieterjan: En die Fransman ?

Lydia: Hij komt zaterdag.

Monika: Franzosen spreken nur französisch. 'k Ga niets verstaan.

Pieterjan: We zullen je wel alles vertalen wat je mag weten, niewaar Lydia ?

Lydia: Ja en de rest ook.

Monika maakt een lange neus
tegen haar vriendje.

Lydia: 't Is een mixed-mediaspecialist en hij werkt in Toulouse als scheikundige voor 't INRS, 't Nationaal
Instituut voor Forensische Wetenschappen.

Pieterjan: Komt hij voor je werk of komt hij ...

Monika: schnüffeln ?

Lydia: Dankzij hem kan ik misschien een werk slijten aan de Fondation Maeght in Saint-Paul-de-Vence.

Monika: Dan moeten we hem verhätscheln, ja met Sacher Schokoladentorte mit Marillenmarmelade.

Pieterjan: Maak er maar een reuzentaart van , met veel slagroom en zorg er vooral voor dat hij ze alleen niet kan naar binnen werken.

Lydia: En als toetje, als kers op de taart...

Monika: Eine Kirsche ? Mordschässlich op een echte Sachertorte !

Lydia: als toetje, komt hij niet alleen.

Pieterjan: Brengt hij een collega mee ?

Lydia: Zijn vrouw. Samen organiseren ze voor de eerste keer de gewestelijke kampioenschappen luchterdansen in de regio Midi-Pyrénées.

Pieterjan: Van een verrassingstoetje gesproken !

Monika: Dan bak ik sogar zwei Sachertorten.

De bel gaat.

Monika: De Milchfrau. (Duim en wijsvinger op de neus.)

Lydia: Du bist ein böses Kind. Weet je dat. Iedereen kan niet naar vlierbloesem ruiken.

Monika (de deurklink in de hand): Stimmt of naar Mädelsüss zoals ik.

Pieterjan: Als de melk maar deugt.

Lydia: En die is prima.

Monika: Astrid en Terry. 'k Heb gezegd dat je niet thuis bent.

Lydia: Waarom ? Waarom zeg je zoiets ?

Monika: Zo maar. Die Astrid glaubte mir nicht. Ze zei: "Ga nog maar eens kijken".

Lydia: Zeg maar dat ik langs achteren ben thuis gekomen.

Pieterjan: Of langs een geheime tunnel, spannend.

Lydia: Nee. Je moet er geen politieverhaal van maken. Dat maken zij er wel van.

Monika: Langs achteren. Soeben nach Hause gekommen.

Lydia: Ja, goed idee, net thuis.

Monika: Wer's glaubt wird selig.

Monika op weg met haar verhaal ...

Lydia: Nóg meer vragen. Gaat dat dan nooit ophouden ?

Pieterjan: Maar nee, misschien juist antwoorden.

Lydia: 't Zou me verwonderen.

Monika (met Astrid en Terry): kom Pieterjan.

Astrid: En ze heeft hier al een vriendje ook. Goed zo.

Terry: Nu haar nog bijbrengen dat je de politie niet met 't eerste 't beste smoesje kunt om de tuin leiden.

Lydia: Ga nu maar.

Monika: Baba.

Lydia: En niet weglopen vóór de melkboerin gepasseerd is.

Monika: Ich ein böses Kind und du eine böse Frau.

Pieterjan: Ik zal ze wel binnenlaten.

Eens het stel de deur uit is...

Astrid: We zullen maar met de deur in huis vallen.

Terry: Eerst toch nog goeiendag.

Astrid: Sorry.

Lydia: Geeft niet.

Astrid: 't Zit zo, we hebben de portefeuille van Gert-Jan gevonden met zijn identiteitsbewijs.

Lydia: Geen geld, geen bankkaarten ?

Terry: Nee. Hoeveel bankkaarten had hij op zak, weet u dat ?

Lydia: Minstens twee. Heeft hij dan geen aangifte gedaan ?

Astrid en Terry bekijken mekaar
alsof ze 't in Keulen horen donderen.

Terry: Eigenlijk niet.

Astrid: En dat is nu net 't probleem want als iemand zijn portefeuille verliest doet hij aangifte van 't verlies en vooral 't nodige om zijn **betaalkaarten te blokkeren**.

Lydia: Gert-Jan is wel een speciaal geval.

Astrid en Terry weten 't eventjes
niet meer.

Terry: Een speciaal geval ?

Lydia: Ja je moet hem kennen.

Astrid: Bedoelt u dat geldzaken niet echt zijn ding waren ?

Terry (geschrokken door de vraag in de "overleden" tijd.) Dat hij vindt dat er belangrijker dingen zijn in 't leven.

Lydia: Nee dat geld niet echt een punt is.

Astrid: U zorgde voor zijn inkomen.

Lydia: Tja dat hij nu maar zelf zijn plan trekt. Loontje komt altijd om zijn boontje.

Terry: Zo is dat.

Astrid: Om nog eens op zijn portefeuille terug te komen ...

Lydia: Altijd maar dat geld ! 't Laat ons niet los en Gert-Jan is er de man niet naar om het te laten beschimmelen.

Terry: 'k Kan't me voorstellen. Maar acht u hem bv. in staat om zijn portefeuille moedwillig te verliezen ?

Lydia: Moedwillig ?

Astrid: Ja om't verlies ervan te ensceneren.

Lydia: Absoluut. 'k Zal hem nooit meer bezig horen onder de douche, nooit meer.

Astrid: Ik vrees ervoor.

Terry: U bedoelt horen zingen ?

Lydia: Ja. Hij kan zingen. Onder de douche altijd weer zijn lijflied "The great pretender".

Astrid: O ja "Oh oh yes I'm the great pretender".

Lydia: Hij zal altijd wel iets of iemand spelen. Nu speelt hij Godot .

Terry: Godot ?

Astrid: De man die zich maar niet vertoont.

Lydia: Maar hij heeft een heerlijke stem, een stem met de kleur van een warme uitbundige lach.

Terry: Ik zie wat u bedoelt.

Astrid: Tot ziens.

Terry (schudt Lydia de hand): Ik zing ook onder de douche.

Lydia: Ah ? 'k Zal hem zeggen ...

Astrid (aarzelend): Als je hem ziet. Ah en zeg hem vooral dat we ... 'k vergat u bijna te vragen eventjes langs te komen, morgen bv.

Lydia: 'k Ben eindelijk weer aan 't werk en ...

Terry: Twee minuten. We willen zeker zijn dat het wel zijn portefeuille is.

Astrid: Zijn identiteitsbewijs is het alvast.

Lydia: Mij goed als u hem niet vertrouwt.

Astrid: Nee niet echt de flierefluiter.

Achtste tafereel.

Lydia met Max.

Max: En je hebt hen geen verdere uitleg gevaagd ?

Lydia: 't Is zijn portefeuille. We hebben ze samen op vakantie in Tsjechië gekocht.

Max: Weet je nog waar ?

Lydia: In een stadje vlakbij de Duitse grens. De naam ontgaat me. Op een **tiental** km van Wunsiedel, het bierstadje.

Max: Vreemd dat ze je voor zo'n kleinigheid met zijn tweeën zijn komen lastigvallen. Ze hadden kunnen telefoneren.

Lydia: Ach ze zijn betaald, wat ze ook uitvoeren iets of niets.

Max: Kijk, ik zeg het je vlakaf, volgens hen is Gert-Jan dood.

Lydia: Dood? Dood ? Dan hadden ze 't me toch gezegd.

Max: En als hij dood is ben jij de eerste verdachte.

Lydia: Ik ? Omdat hij me verlaten heeft ? Ik ben de eerste niet en ook de laatste niet.

Max: Opgelet bij hen, niet bij mij.

Lydia: Ze dachten ook al dat ik iets met zijn verdwijning te maken had en er zijn volgens jou die dag nog twee personen verdwenen. Ook mijn schuld ?

Max: Van die twee excentriekelingen is er geen spoor. En 't vage spoor van Gert-Jan ...

Lydia: 't Vage spoor ? Drie mensen die hem goed kennen zijn formeel. Ze zijn hem tegen 't lijf gelopen.

Max: Hm ! Eigenlijk had je Astrid en Terry moeten vragen waarom ze hem zelf zijn portefeuille niet hebben voorgelegd.

Lydia: Toegegeven, maar dat zijn nu vijgen na **Pasen** .

Max: Kijk als die drie personen zich vergist hebben ...

Lydia: Onmogelijk. Trouwens dood of springlevend, mij een zorg ! Ik mis hem geen seconde meer de zielenpoot.

Max: Des te beter. Verdriet is nergens goed voor.

Lydia: Heb je me nu alles verteld wat je weet ?

Max: Nee maar 'k kan er nu wel mee uitpakken.

Lydia: Vooruit ermee. 'k Ga er niet depressief van worden.

Max: Beloofd ?

Lydia: Ja.

Max: De politie is er vast van overtuigd dat de menselijke resten in de ton van Gert-Jan zijn.

Lydia: Van Gert-Jan ?

Max: Onmogelijk, ik weet het.

Lydia: Hoe akelig ! Van Gert-Jan !

Max: Aan de hand van enkele niet volledig opgeloste botten hebben ze de lichaamsbouw van 't slachtoffer met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid afgeleid.

Lydia: Zijn gestalte ? Zijn lichaamsbouw ?

Max: Alles klopt.

Lydia: Zelig ! Maar 'k heb het je beloofd. 'k Ga er niet om treuren. Ik heb wat er ook nog op me afkomt, mijn rouwproces achter de rug.

Max: Goed zo.

Lydia: En 'k doe mijn best om niet te gaan piekeren over vraagtekens die me tot vandaag vreemd zijn gebleven.

Max: Het slechte nieuws is ...

Lydia: dat ik verdacht zal blijven tot ze de daders gevonden hebben.

Max: Helaas.

Lydia: Ik vind het wel bizar dat ik me zo snel bij die veronderstellingen van de politie, dat zijn het toch, heb neergelegd...

Max: hoewel Gert-Jan nog niet **zo lang** geledenesignaleerd werd in Antwerpen.

Lydia: Precies.

Max: 't Zijn geen veronderstellingen van Astrid en Terry maar de vaste overtuiging van forensische specialisten.

Lydia: Gert-Jan versneden als een rund. Goeie God !

Max: En van versnijden gesproken, aan zeker 1 voet ontbrak de dikke teen.

Lydia: Waarom toch ? En aan de handen ?

Max: Weet ik niet. Maar 'k weet dat bij sommige primitieve Papoea-Nieuw-Guinese stammen de dikke teen een fallussymbool is.

Lydia: Papoea-nieuw-Guinea dat is echt wel heel ver van mijn bed.

Max: Voorlopig want 'k moet je'r geen tekeningetje bij maken, mocht het hier om een rituele moord gaan...

Lydia: Welke gestoorde primitief houdt zich daar nu bij ons mee bezig ?

Max: Welke ? Dat moet de politie uitvissen maar beeld je maar eens in waar de perversen in de eerste plaats op uit zijn.

Lydia: Eeuwige roem ?

Max: Geslachtsdelen.

Lydia: Wablief ?

Max: Ze castreren en ze vermoorden. Laat ons hopen niet in deze volgorde.

Lydia: Nee toch niet Gert-Jan ! Konden ze echt niemand anders uitzoeken ?

Max: Vervolgens serveren ze balletjes op Papoea-Nieuw-Guinese wijze.

Lydia: Met tomatensaus ?

Max: Wat zeg je ?

Lydia: Excuseer ik ben dan wel niet verdrietig maar wel helemaal in de war.

Max: De hoofdschotel hebben we daarmee gehad.

Lydia: Wat ? Is't een meergangenmenu ?

Max: 't Dessert nog. Als dessert flamberen ze de ogen, symbolen van de sterren aan de hemel.

Lydia: Nog een toetje misschien. Hersentjes op primitieve wijze gekruid met varaanuitwerpselen en tseetseevliegenscheten.

Max: Nog één detail, een belangrijk detail.

Lydia: Eén kan er nog wel bij.

Max: Hier komt het. Stel dat er voor consumptie ongeschikte ...

Lydia: Ah 't zijn geen omnivoren 't zijn culi's, primitieve Michelin – inspecteurs.

Max: Serieus, als ze zo'n delen vinden...

Lydia: een enkel een elleboog een urinebuis.

Max: Ja dan ...

Lydia: komen ze weer bij mij terecht.

Max: Ik vrees van wel.

Lydia: Geen nood, bij mij staat de diepvrieskast en mijn atelier trouwens ook open voor inspecteurs en lijkensnuffelaars van om 't even welk slag.

Max: De diepvrieskast zou 'k toch maar dicht laten.

Negende tafereel.

Lydia met Petra.

Petra: En die Franse luchterdanser en zijn vrouw ?

Lydia: Richard en Gaëlle, charmante mensen.

Petra: Heb je iets verkocht ?

Lydia: Richard heeft beeldmateriaal doorgemaild, van twee werken. 't Is nu wachten op 't oordeel van Mv Maeght.

Petra: Mixed media, zijn specialiteit ?

Lydia: Nee kapwerk in natuursteen van bij ons.

Petra: Was hij dan niet geïnteresseerd in je gemengde projecten ? Wat vond hij ervan ?

Lydia: Wat hij ervan vond ? Als amateur of als aankoopconsulent ?

Petra: In 't algemeen.

Lydia: Heb ik hem niet gevraagd. Je krijgt dan een geleid antwoord.

Petra: En spontaan ?

Lydia: Zuidelijk spontaan was hij niet, integendeel. Elke vraag en elk antwoord waren grondig doordacht.

Petra: Niet meer dan logisch eigenlijk.

Lydia: Kun je in zijn plaats over één nacht ijs gaan ? Nee toch. Maeght is een privéstichting zonder enige overheidssubsidie.

Petra: En de sachertaarten ?

Lydia: Die vielen in de smaak. Nona net. Fransen dat zijn toch allemaal gourmets.

Petra: Max had er mij al iets over verteld. Hij is eerst bij mij geweest en terwijl hij hier was heb ik Terry over de vloer gehad.

Lydia: Terry ? Denkt ze dat je me afgehakte lichaamsdelen komt presenteren ?

Petra: Vind je 't niet een beetje vreemd dat Max je niet te verifiëren verhalen komt vertellen die hij bij haar heeft opgepikt ?

Lydia: Waar anders ?

Petra: En ze weet dat Max met zijn grote bek ...

Lydia: alles gaat uitbazuinen.

Petra: Vreemd toch !

Lydia: Tja... en Terry zelf ?

Petra: Een regelrechte sfinx. Ik weet zelfs niet waarom ze bij mij geweest is.

Lydia: 't Is niet waar. Zijn de ongeregeldheden tijdens de kampioenschapsweek ter sprake gekomen ?

Petra: Ze had geen dienst.

Lydia: Ze zullen haar toch wel op de hoogte gebracht hebben neem ik aan.

Petra: Astrid en de bende speurders die hier alles overhoop hebben gehaald ? Dat zal wel.

Monika: Ein Unglücksbote.

Lydia: Binnenlaten. 'k Heb alle onheil al gehad.

Monika: Richtig. 't Is Terry.

Petra: Als ze niks zegt zeggen we ook niks.

Lydia: Drie keer niks. 't Kan best gezellig worden.

Petra: Dan kan ik je met haar alleen laten.

Monika (met Terry): Ik blijf hier nebenan falls sie mich brauchen.

Terry: Ik ?

Monika: Nee Lydia.

Lydia: Ga maar. Terry gaat ons niet opeten.

Petra (tegen Terry): We hadden 't net over u.

Terry: Hallo? Da's nogal dikwijls zo. Als je van de flikken spreekt loopt er wel altijd ergens een exemplaar en soms zie je zijn staart.

Petra: Zijn staart ?

Lydia: Ah, exhibitionisten hebben jullie die ook ?

Terry: Zijn paardenstaart.

Petra: O een staart zonder venijn !

Lydia: Petra heeft u over de vloer gehad en ze vraagt zich af ...

Terry: Dat vragen ze zich allemaal af, de schuldigen en de onschuldigen. De medeplichtigen behoren tot de eerste categorie.

Petra: Heb je van je leven !

Lydia: Hoe interessant !

Petra: Allemaal. Wat vragen ze zich allemaal af ?

Terry: Wat we met hen van plan zijn.

Lydia: Wat mij betreft slaat u de bal mis.

Terry: 'k Geloof er niks van, weet u waarom ?

Lydia: Om uw gelijk te halen, daarom.

Terry: Nee omdat gedachtenlezen en 't verwerven van mensenkennis de pijlers zijn van onze opleiding.

Lydia: En wat bent u nu precies met ons van plan ?

Terry: Ik wist dat u 't wou weten.

Lydia: Ik ? Bijlange niet.

Terry: Wat er ook van zij, u zal 't nu vlug gaan weten.

Petra: Gedachtenlezen is dan wel een maat voor niets.

Terry: Voor niets ?

Lydia: Ja aangezien we ons allemaal 't zelfde afvragen.

Petra: Dat zet de opleiding van politiemensen op losse schroeven ...

Lydia: waarvan moordenaars niet eens dankbaar profiteren om vrij rond te lopen in 't beste geval en om nog meer slachtoffers te maken in 't slechtste.

Terry: We doen nu eenmaal ons best om geen onschuldigen op te pakken.

Lydia: Oef een pak van mijn hart !

Petra: Het relaas van de ongeregelheden tijdens de luchterdanskampioenschappen gaat inmiddels

over ieders lippen.

Lydia: Ja en toch blijft de politie angstvallig zwijgzaam.

Terry: Angstvallig ? U bedoelt "wijselijk".

Lydia: Wakkert u zo de angstpsychose niet aan i.pl.v. ze aan te pakken ?

Terry: Je kan nu eenmaal niet voorzichtig genoeg zijn ...

Lydia: met kannibalen in de buurt en rituele moordenaars.

Terry: Ka ... onzin. Wie verspreidt er zo'n geruchten ?

Petra: Tientallen chirurgen werden op vrijdag – en op zaterdagnacht opgepiept.

Terry: Nona net zoals Monika zegt. Ze hebben altijd wel meer werk op die dagen.

Lydia: Ik blijf erbij, u voedt de angstpsychose door niet in te grijpen.

Petra: Nu gaat elke klant van de stager van de bakker noem maar op, de opgevangen details uitvergrooten als hij ze verder vertelt.

Terry: Dat klopt. Dat is 't verschil tussen een gerucht en een feit. Feiten kun je niet uitvergrooten, geruchten wel.

Lydia: Laten we dan de geruchten voor wat ze zijn, geruchten ...

Petra: en ons beperken tot de feiten, drie verdwijningen of zijn 't er meer ?

Terry: Drie is een redelijk getal.

Lydia: Zijn er meer ?

Terry: Dat heb ik niet gezegd.

Petra: En de ton met een deel van de opgeloste lichaamsdelen van Gert-Jan ...

Terry: Hoe weet u dat ?

Lydia: Niet van mij of toch ?

Petra: Van ... van Monika. 'k Weet het van Monika.

Terry: Niemand maar dan ook niemand weet om wie 't hier gaat.

Lydia: En ik dan en ...

Terry: Niemand behalve de daders en de mededaders.

Lydia: Ik dacht ...

Petra: Maar ... maar.

Terry doet de verraste Petra de handboeien om.

Petra (schoppend): Laat me los. Laat me los zot flikkenwif. Lydia zeg dan iets.

Lydia: Toe laat haar vrij. Moordenaars ...toe ...

Terry: Ze was al direct mijn eerste verdachte. Ze hoort op 't politiekantoor wel waarom.

Tiende tafereel.

Lydia met Monika.

Lydia: En je weet het zeker dat je ons niet hebt afgeluisterd ?

Monika: Ich hab noch nie ein Gespräch belauscht. Bijna nooit. Einmal mit dem Handy.

Lydia: Met je mobieltje, da's iets anders. Trouwens je hebt geen reden om me af te luisteren, 'k vertel je alles.

Monika: Nu weet ik het, wenn Petra festgenommen ist wusste ich es nicht.

Lydia: Ik geloof je. Maar dat Petra iets met de verdwijning van Gert-Jan te maken heeft daar geloof ik niks van. Jij toch ook niet ?

Monika: er hat dich nie gemoppelt.

Lydia: Gemoppelt ?

Monika: Ja je als een hond behandeld.

Lydia: Gert-Jan ? Dat klopt. Maar de meeste mannen behandelen hun hond niet zoals een hond. Waarom zouden ze hun vrouwen dan behandelen zoals een hond ?

Monika: Pieterjan moppelt mich.

Lydia: Hij ? Spant hij je voor de kar ? Stuurt hij je achter een stok door de plassen ?

Monika: Du sollst mich nicht auslachen.

Lydia: Und du ein freundliches Gesicht machen und nicht ein wie sieben Tage Regenwetter.

Monika: Hij denkt meer aan Petra dan aan mij.

Lydia: Is 't alles wat je hem verwijt ? Monika kindje toch ! Kom hier. (Knuffelt haar.)

Monika: Ich kann es nicht leiden dat hij in mijn armen over dat Mensch redet.

Lydia: De verklaring ligt voor de hand, mannen zijn nu eenmaal gevoeliger dan wij.

Monika: Wie ?

Lydia: Ja hoewel de meesten er levenslang niets van laten blijken. Stoer zijn is hun leitmotiv.

Monika: Ook niet als de hond.. ?

Lydia: Nee ook niet als hun troeteldier sterft, terwijl wij twee wasmachines zakdoeken vol snotteren .Zó.

Monika: Ja rotzen. Ich sogar drei.

Lydia: Pieterjan is een gevoelige jongen en wat Petra wordt aangedaan is een schreeuwend onrecht.

Monika: Sie hat selbst Schuld daran.

Lydia: Ze was in paniek. Ze zei: "k Weet het van Monika" maar ze had net zo goed kunnen zeggen "van Lydia, van ..."

Monika: "van Max".

Lydia: Ja van om 't even wie.

Monika: Ah der Max ! Er stiehlt dem lieben Gott die Tage ab.

Lydia: Werkt hij dan niet ? Werkt hij dan niet meer ?

Monika: Hij ? Nooit langer dan drie dagen.

Lydia: Is 't er zo eentje ? Moet hij misschien niet werken ?

Monika: Soviel ich weiss werkt hij niet.

Lydia: Rijk en werkloos.

Monika: Ja und Müssiggang ist aller Laster Anfang.

Lydia: Bij ons gewoon 't oorkussen van de duivel.

Monika: En toch geloof je hem.

Lydia: Misschien heb ik ongelijk en moet ik gewoon denken dat Gert-Jan leeft...

Monika: Ja irgendwo.

Lydia: en dat de verlenging van Petra's aanhoudingsmandaat op wind berust.

Pieterjan: Sorry maar 'k heb gehoord wat je zonet hebt gezegd over de verlenging van haar aanhoudingsmandaat.

Monika: (tegen Lydia): Siehst du !

Pieterjan: Wat 'siehst du" ? Mag ik niet af en toe aan Lydia's vriendin denken ?

Monika: Eerst aan mij en dan aan dat Mensch.

Pieterjan: O schatje 'k heb je alweer vier minuten niet meer geknuffeld.

Monika: Vijf. (Knuffelen.)

Lydia: Ik ben hier teveel. 'k Ga ... maar zeg me eerst dat je 't er niet mee eens bent.

Pieterjan: Ja en nee.

Lydia: Je zei't me al . Ken ik Petra echt wel goed ?

Pieterjan: 't Is absoluut nodig dat we ...

Monika: klare pils drinken.

Pieterjan: Ja en 'k ben het er mee eens dat ze nog wat opgesloten blijft als we zo tot een doorbraak kunnen komen.

Lydia: Onschuldig ?

Pieterjan: Ja. 't Doel heiligt de middelen.

Lydia: Maar 't is mijn beste vriendin !

Pieterjan: Daarom zei 'k ook nee omdat je al genoeg geleden hebt.

Monika (troost Lydia): Arme Lydia !

Lydia (snotterend) : 't Is allemaal de schuld van ...

Monika: Gert-Jan.

Lydia: Ja. Nooit heeft hij mij in de luchter willen gooien.

Pieterjan: Je hebt hoogtevrees !

Lydia: En dan ! 't Resultaat is wel dat mijn beste vriendin opgesloten is omdat ze ... omdat ze Gert-Jan in die vermaledijde ton heeft gestopt.

Pieterjan: Ze weet er helaas alles van en als ze bij de misdaad betrokken geweest is ga je ze toch niet blijven beklagen voor de rest van je leven.

Monika: Ja, angenommen dass Sie lebenslang bekommt ...

Lydia: Levenslang daarvoor ?

Pieterjan: Ja omdat er hier niet meer inzit.

Lydia: Maar ze had misschien een goeie reden !

Pieterjan: Om Gert-Jan ..?

Elfde tafereel.

Lydia, Max en Monika.

Max: Niet voor mij, voor een fancy- fair die 'k organiseer ten voordele van de slachtoffers van de luchterdans.

Monika: Een ?

Lydia: Een Wohlfahrtsbazar.

Monika: Na so was !

Max: Debrahlee stelt de danszalen ter beschikking voor een prikje.

Monika: Nona net doet Lydia mee, allerdings.

Lydia: Met plezier. Ik weet hoe verzekeringsmaatschappijen werken, traag. Mijn vader was makelaar.

Max: Bedankt. Wanneer ..?

Lydia: Volgende zaterdag als 't je past.

Max: In de voormiddag ?

Lydia: Afgesproken. Monika help je me om het te onthouden ?

Monika (verlaat de living): Ik ? Ik onthoud gar nichts.

Max: Ik eigenlijk ook niet. 't Ene oor in , 't andere uit.

Monika: Nona net. Du bist zu sehr beschäftigt. (Trekt de deur achter zich dicht.)

Max: Zo druk heb ik het nu ook weer niet. 'k Zal je maar vertellen wat ik weet voor ik het alweer kwijt ben.

Lydia: Max je moet het me niet kwalijk nemen maar soms heb ik de indruk dat je 't slachtoffer bent van je galopperende fantasie.

Max: Ik ? Nee 'k zou niet weten hoe 'k een moord moet organiseren.

Lydia: En een fancy-fair ?

Max: Da's meer een kwestie van relaties. Ik heb al heelwat bijeen. Ik praat en ik luister.

Lydia: Roddel moet je me niet komen vertellen, allee laat eens horen wat vertelt men zoal in de krantenwinkels bv. ?

Max: Petra is hot news. Wat er over haar gezegd wordt ? Nee dat zeg ik je liever niet .

Lydia: Is 't zo pijnlijk ? Jij vertelt er toch niet wat je weet hoop ik.

Max: 'k Ben niet zot. 'k Weet wie er in die ton zit of zat.

Lydia: Dat heb je dan toch onthouden.

Max: Goed voor mij. Helaas wat je vriendin betreft, voor haar ziet het er beroerd uit.

Lydia: Beroerd ?

Max: Ze hebben bij haar thuis in de vriezer twee haartjes gevonden van Gert-Jan.

Lydia: Twee haartjes ?

Max: 'k Weet het, veel zijn 't er niet maar 't zijn er twee te veel.

Lydia: Twee haartjes en daarvoor werd Petra opgesloten. Is dat niet een beetje om niet te zegen stevig bij 't haar getrokken ?

Max: Tja ...

Lydia: Als je je haar verliest, verlies j' er overal, in je kam, op je kleding, in ...

Max: in andermans vriezer.

Lydia: Ja waarom niet ?

Max: Probeer er eerst eens één enkel te vinden in je eigen vriezer.

Lydia: In de mijne ? Die steekt zo vol met lichaamsdelen dat er geen haar meer bij kan.

Max: Wat zeg je ? Met ...

Lydia: Humor. Weet je wat ik denk ?

Max: Nee.

Lydia: Ik denk dat er in die vriezer van Petra van mij ook een paar haartjes kunnen zitten.

Max: Okay maar jij leeft.

Lydia: En als er geen inzitten is dat puur toeval.

Max: Ah ja ?

Lydia: Ja en als er al twee van Petra inzaten is dat ook puur toeval.

Max: Toeval of niet, die twee haren, hoe licht ook, wegen zwaar door.

Lydia: En al die speurders die 't hier zo bont gemaakt hebben ...

Max: Nee die hadden geen haar van Gert-Jan aan hun handschoenen als ze de vriezer van Petra doorzocht hebben. 't Zijn geen amateurs hé.

Lydia: En de daders en hun medeplichtigen wel ?

Max: Ook niet.

Lydia: Dus is Petra niet aan haar proefstuk ?

Max: Dat heb ik niet gezegd.

Lydia: Waarom laat ze dan bezwarend materiaal achter waar de politie het gaat zoeken ?

Max: Per ongeluk.

Lydia: Kijk zelfs als ze bij haar thuis zijn afgehouden hoofd hadden teruggevonden in de trofeeënkast, dan nog zou 'k niet geloven dat ze iets met de misdaad uit te staan heeft.

Max: En als ze ..?

Lydia: Als ze wat ? Ze zoeken haar. Petra is een schat van een vrouw en haar raadsman is een nietsnut.

Max: Hij ?

Lydia: Een pro-Deadvocaat had haar allang vrij gekregen.

Max: De advocaat is 't probleem niet. 't Probleem zijn de bekentenissen.

Lydia: Bekentenissen, bekentenissen! Dat is nu eens een goeie ! Je kan iedereen wel doen bekennen als je weet hoe.

Max: Waarschijnlijk wel.

Lydia: Wat heeft ze dan bekend ? Ik wil 't niet weten. Je kan Petra alles laten bekennen, alles.

Max: Alles heeft ze niet bekend, alleen dat ze ...

Lydia: Ik zal 't je zeggen, door haar hoofd onder water te houden. Ze heeft watervrees.

Max: Watervrees ? Als ze 't mijne lang genoeg onder water houden krijg ik ook watervrees.

Lydia: Zie je wel !

Max: En als ze nu eens spontaan bekend heeft ?

Lydia: Je volgt me niet en Mr. Sassen evenmin. Petra zal uiteindelijk alles bekennen, de moord op Kennedy inbegrepen omdat ze vreest dat ze haar hoofd onder water zullen houden tot ze bekend.

Max: Maar ze was nog niet geboren in '62.

Lydia: Ik weet het en in '63 ook nog niet. Zo zie je maar dat je geen enkele van haar betekenissen mag geloven.

Max: Ik zeg niet dat je gelijk hebt maar 'k zeg ook niet dat je ongelijk hebt.

Lydia: Kun je 'r Terry niet over aanspreken ?

Max: Zo langs mijn neus weg:" Je steekt toch haar hoofd niet onder water om haar te laten bekennen ?".

Lydia: 't Mag iets subtieler.

Max (1 vinger op de mond): "Kusch" zoals Monika zegt. Ze mag niet eens weten dat 'k hier geweest ben.

Lydia: 't Is gewoon verschrikkelijk, Petra mijn beste vriendin.

Max: Zaterdag weet ik allicht iets meer.

Lydia: 'k Kan me toch niet gaan aangeven.

Max: Je aangeven ?

Lydia: Ja ... maar 'k zou niet weten wat ik moet bekennen.

Max: Tja ...

Lydia: Ik bedoel genoeg om Petra vrij te krijgen en niet teveel om zelf niet opgepakt te worden.

Max: Aan mij mag je gerust alles bekennen. Ik kan zwijgen als een graf.

Twaalfde tafereel.

Terry (met notitieboekje) met
Monika en Pieterjan.

Pieterjan: U mag Monika geloven. Lydia is er echt niet goed van geweest.

Terry: Veertien dagen. Lang heeft het allemaal niet geduurd.

Monika: Twee weken is dat dan geen Ewigkeit ?

Terry: Soms wel soms niet. Iets anders nu, volgens Petra zat het er hier regelmatig bovenarms op.

Monika: Meinen Sie Streit ?

Terry: Ja ruzie.

Monika: Zegt ze so was ? Niet meer dan Pieterjan en ik.

Pieterjan: En sinds ik Monika ken, nooit.

Terry: Wees gerust. Wij nemen de verklaringen van Petra met een korreltje zout. Een in 't nauw gedreven kat maakt rare sprongen.

Pieterjan: Medeplichtigen hier komen zoeken lijkt me echt wel verloren tijd.

Terry: Tja een met succes afgerond moordonderzoek is niet zelden 't resultaat van talloze op 't eerste gezicht waardeloze maar perfect ineenpassende details.

Pieterjan: Ik zou haar medeplichtigen gaan zoeken in de onderwereld of in 't bont allegaartje ...

Terry: dat zijn tenten hier opgeslagen had ter gelegenheid van de luchterdanskampioenschappen ?

Pieterjan: Ja daar.

Monika: Intuitiv denke ich hier hat ein Nudelfriedhof die Hand im Spiel.

Terry: Een Nudelfriedhof ?

Pieterjan begrijpt er ook niks van.

Monika: Ja eine mannstolle Frau.

Terry: Een nymfomane ? Interessant !

Pieterjan: Als Petra daar moet voor doorgaan !

Terry: Moordenaars zien er zelden als moordenaars uit. Ik denk zelfs dat ze zich vermommen om 't ons moeilijk te maken.

Pieterjan: 't Is niet waar !

Monika: Soms zien ze'r uit als Petra of als Pieterjan.

Pieterjan: Bedankt voor 't compliment.

Terry: Als ik of als Monika.

Monika: Genau. Wie jeder Hinz und Kunz.

Pieterjan: Eigenlijk zou je ze moeten kunnen observeren als ze de ogen uit de aardappels halen.

Terry: Wanneer ?

Monika: Lydia haalt de ogen eruit wie eine Künstlerin.

Pieterjan: Logisch ! 't Is een rasartieste.

Terry: 'k Zou de ogen in de aardappels toch maar niet vergelijken met het menselijk oog.

Pieterjan: Waarom niet ?

Terry: Omdat alle vrouwen ongeveer even handig zijn met de aardappels. Gelukkig zetten weinigen hun handigheid terzake om op ons.

Monika: Schaurig, so was !

Terry: En u weet uit de kranten dat er in de in 't kanaal gedumpte lichamen, nog andere organen vakkundig werden weggesneden ...

Pieterjan: door andere artiesten dan aardappelmesspecialisten, laserspecialisten.

Terry: Over de gebruikte snij-instrumenten hebben we voorlopig geen informatie.

Pieterjan: En als u er al had ...

Terry: precies zou 'k ze hier niet uit de doeken komen doen. 'k Wou eigenlijk Lydia nog even spreken.

Monika: In Zusammenhang mit Petra's Erklärungen of zomaar ?

Pieterjan: In uw plaats zou 'k Lydia nu voorgoed met rust laten.

Terry: U bent niet in mijn plaats.

Pieterjan: Dat haar vriend in stukken gesneden werd teruggevonden en haar boezemvriendin hier volgens u bij betrokken was ...

Terry: U lijkt me perfect te weken waar Abraham de mosterd haalt.

Pieterjan: In de kranten. Volstaat dat niet als ellende voor één enkele vrouw ?

Terry: 't Kan altijd nog erger.

Monika: Nóg erger ?

Terry: Ja als ze ons details verzwegen heeft ...

Monika: Lydia ?

Terry: als ze bezwarend materiaal heeft laten verdwijnen ...

Pieterjan: als ze nu met een zelfgemaakte bom Petra is gaan bevrijden.

Terry: Opgelet met dat soort humor. Waar is ze eigenlijk ?

Pieterjan: Op vrijersvoeten, op café, aan 't spelen in de zandbak. Weet ik veel. Ze vraagt me nooit of ze'r alleen op uit mag.

Monika: Nooit.

Terry (kwaad): U hoort nog van mij.

Pieterjan: Doe vooral geen moeite. En als u ...

Monika: Ja nicht alle zwei Stunden.

Pieterjan: Wacht tot met sint-juttemis en geef ons eerst een seintje zodat we de plaat kunnen poetsen.

Terry: Grappig ! En 't grappigste is dat de politie altijd 't laatste woord heeft.

Dertiende tafereel.

Lydia troost Monika.

Monika: Sein Dienstkutschen ich ?

Lydia: 't Is hun natuur. Wij zijn hun slavinnen. We mogen al van geluk spreken als ze onze charmes niet willen te gelde maken.

Monika: Hat Gert-Jan so was, was denn genau, mit dir versucht ?

Lydia: Gert-Jan is dood en misschien is hij eerst wel duizend doden gestorven voor 't eindelijk zover was. Al zijn fratsen, Seine Grillen, zijn hem vergeven.

Monika (kust haar): Ich liebe dich ...

Lydia: Ik ook schatje.

Monika: maar 'k hou nog meer van Pieterjan.

Lydia: Zelfs als hij je als 't dienstmeisje behandelt ?

Monika: Das ist ja noch die Frage. (Lachen allebei.)

Pieterjan (stormt binnen): Monika wil jij voor mij ..?

Monika: Alles wil ik voor je doen Liebling, bijna alles.

Pieterjan: Bijna alles ? Is mijn das knopen daar bij ? Meine Krawatte.

Monika: Leider nicht.

Lydia: Ik heb dat nog gedaan maar 't is wel een eeuw of twee geleden. Ligt hij in de badkamer ?

Pieterjan: Ja op de stoel.

Lydia: Heb je hem vandaag nog nodig ?

Pieterjan: Tegen 14 uur maar 15 uur is ook goed. Oefen maar op je gemak.

Monika: Weil ich ihm die Leviten lese.

Pieterjan: Waarom nu weer ?

Als Lydia naar de badkamer is ...

Pieterjan: En ?

Monika: Ze zei: “ Hij is dood. Al zijn grillen zijn vergeven “.

Pieterjan: Is 't alles ?

Monika: Nog iets over ... shit vergeten.

Pieterjan: Rustig, je vindt het wel terug.

Monika: Nona net. Nona net vind ik het terug ... als je me nu direct kust.

Erna ...

Monika: Ze zei ... je hebt me al beter gekust.

Pieterjan: Wat ? Al beter gekust ? Jij haar of ik jou ?

Monika: Du mich grüner Junge. Herbegin.

Pieterjan : 'k Heb tijd tot 14 uur.

Monika: Niet langer ? Dan hebben we geen tijd zu verliezen.

Na de kus ...

Monika: Siehst du, je kunt het als je wil.

Pieterjan: Besten Dank. Wat zei ze nog ?

Monika: "We mogen van geluk spreken dat ze geen geld van ons maken." Verstanden ? Ich nicht.

Pieterjan: Hm.

De bel gaat.

Monika: 'k Ben direct terug. Ik wil weten was sie meinte.

Pieterjan (alleen achtergebleven): Spreken we hier over prostitutie of over een poespas van Monika ? 't Laatste waarschijnlijk alhoewel ...

Lydia (met Astrid): Pieterjan Monika is op haar kamer. Wat de das betreft ... (tegen Astrid) kunt u een das knopen ?

Astrid: Een fluitje van een cent.

Pieterjan: Als 't niet teveel gevraagd is ...

Astrid: Bijlange niet.

Pieterjan: Bedankt. 'k Ben er direct hier mee.

Lydia: En als je Astrid nu eens meenam naar de badkamer en goed keek hoe ze't doet ?

Pieterjan: En als ze me oppakt onderweg ?

Lydia: Dat moet je 'r maar voor over hebben.

Pieterjan: 'k Zal 't maar riskeren. Rituele moordenaars dragen geen dassen.

Astrid: Weer iets dat 'k weet.

Lydia: En niet te luid je ketelmuziek.

Als ze naar de badkamer zijn ...

Lydia: "U begrijpt dat ik niet veel kan loslaten". "De onderzoeksrechter doet zijn werk". We kunnen 't lijk nog niet ..." is 't al gelukt ?

Astrid: Met een das zie je 'r toch fatsoenlijker uit om te gaan solliciteren dan zonder, vindt u dat ook niet ?

Lydia: Weet u wat ik denk ?

Astrid: Nee. 't Tegenovergestelde ?

Lydia: Ik denk dat iemand die een das kan knopen er ook iemand kan mee opknopen.

Astrid: Er iemand mee opknopen ? Hoe komt u daar in godsnaam bij ?

Lydia: Als ik mezelf begrijp bedoel ik dat als er ergens een met zijn das opgeknoopt individu gevonden wordt, ik als verdachte niet in aanmerking kom.

Astrid: En ik wel.

Lydia: Dat heb ik niet gezegd.

Astrid: Maar u denkt het wel.

Lydia: Niet de hele tijd. Ik denk ook wel eens aan iets anders, aan de opsluiting van Petra bv.

Astrid: Normaal, 't is uw beste vriendin. U begrijpt dat wat Mv. Van Haut betreft ... voor u daarentegen heb ik goed nieuws.

Lydia: Moet ik nu juichend een gat in de lucht springen ?

Astrid: Voor mij niet gelaten. 't Is zo dat we'r dankzij 't minutieuze speurwerk van onze specialisten en Terry's nuchtere analyse zeker van zijn dat u Petra Van Haut in niets hebt geholpen.

Lydia: Niet nuchter genoeg die analyse.

Astrid: "Niet nuchter genoeg" kunt u dat iets duidelijker voor me maken ?

Lydia: Ja. Petra haar plaats is hier.

Astrid: Petra heeft een dochter van veertien.

Lydia: Zij ? Van Gert-Jan ?

Astrid: Ja ergens in Spaans Baskenland.

Lydia: Maar...

Astrid: 't Spijt me.

Lydia: Mijn hartsvriendin !

Astrid: 't Is uitgelekt, vandaar ...

Lydia: dat u hier bent. En ik die dacht dat 'k mijn leed geleden had !

Astrid: Tracht uw vriendin maar te vergeten. Beetje bij beetje lukt het wel.

Lydia: Mijn moeder had gelijk. "Jong heb je geen vriendinnen nodig die je deur platlopen. Vroeg of laat doet je vriend 't achter je rug met één van hen als hij serieus is en in 't tegenovergestelde geval met allemaal".

Astrid: Moeders hebben meestal gelijk, altijd als ze uit ondervinding spreken.

Lydia: 'k Ben er niet aan toe maar vind je dat ik nu oud genoeg ben ?

Astrid: 'k Vrees van niet. 't Zal allemaal afhangen van de leeftijd van je vriend ... als je 'r ooit nog één in huis wil.

Lydia: 't Ziet er niet naar uit.

Astrid: Wacht in elk geval tot na ...

Lydia: de assisenzaak.

Astrid: Ja als u er na afloop nog één in huis wil zal 't wel een senior zijn.

Lydia: Zo 'n ouwe snoeper die nog regelmatig een halfverwelkt blaadje lust ? Nooit.

Veertiende tafereel.

Lydia met Max en Monika.

Monika: Mag ik blijven ?

Lydia: Max wat vind jij ?

Max: Ze kan beter ... ze kan beter ...

Lydia: weten wat haar te wachten staat als ze niet uit haar doppen kijkt.

Monika: Ja Vorsicht ist die Mutter der Weisheit. 'k Heb het begrepen.

Max: Bravo. Alles goed met Pieterjan ?

Monika: Hij is naar Londen.

Max: Wat heeft hij daar ..? Enfin 't zijn mijn zaken niet.

Lydia: Nee. Monika wou bij mij blijven.

Monika: Genau.

Lydia: 'k Heb nog aangedrongen ...

Monika: Vergebens.

Lydia: Pieterjan iets minder maar haar besluit stond vast, ze bleef bij mij.

Monika: Ik weet waarom. Dass genügt.

Max: Zonde, zo'n bijzondere stad !

Lydia: En ? Over Petra wil ik niets meer horen tenzij dit, gingen ze samen hun dochter bezoeken ?

Max: Soms. Laura was hier in 't weekend ...

Lydia: dat 't gebeurd is.

Max: Ja hij heeft er nog mee gedanst.

Monika: Armes Kind !

Lydia: En de fancy-fair ?

Max : Een overrompeling. 'k Zal je de lijst bezorgen met de opbrengsten.

Monika: Hoeveel voor 't werk van Lydia ?

Lydia: O jij curieuze mosterdpot !

Monika: Was curieuze ..?

Max: Da's een verrassing.

Monika: Wer hat's erstehen ?

Max bevraagt Lydia met de ogen.

Lydia: Wie 't op de kop getikt heeft ?

Max: Een fan van Lydia.

Lydia: Goed zo, dan krijgt het ergens een mooie plaats.

Max: Je vindt zijn naam en adres op de lijst.

Lydia: Okay. En verder ?

Max: Verder ben ik één en ander te weten gekomen over de lijken in 't kanaal.

Monika: Spannend !

Lydia: Vreemdelingen ?

Max: Ja allebei lid van een Bulgaarse luchterdansersclub in Vidin.

Lydia: Beroofd ?

Max: Ja. Geen verband met de moord op Gert-Jan.

Lydia: Verdronken of ..?

Max: Ja verdoofd en dan bezwaard met dikke keien die je in elk tuincentrum vindt, ruggelings aan elkaar gebonden levend in 't kanaal gerold.

Monika: Schrecklich !

Max: Twee kolossen, geen watjes.

Lydia: Volgens "Heet van de naald" werden ze in de koffer van een gestolen auto met een Roemeense nummerplaat teruggevonden op de bodem van 't kanaal en waren ze allesbehalve compleet.

Monika (tegen Max): Du hast immer die richtige Information.

Max: Papier is geduldig.

Lydia: Voetsporen op de berm ?

Max: Geen idee maar 't zijn duidelijk krachtpatsers die hier aan 't werk geweest zijn.

Lydia: Mannen.

Max: Ja als Petra ook nog bekend dat ze die ongeluksvogels de berm opgesleurd heeft ...

Lydia: Een beetje raar toch dat ze zo snel bovengekomen zijn.

Max: Amateurs.

Monika: Das ist schon sonnenklar.

Max: Amateuristisch tot en met. Jutetouwen i.pl.v. kabels, lichte plastic zakken voor de keien en geen zeildoek voor de lichamen.

Lydia: Een beetje te.

Monika: Ja wie dumm kann man schon sein !

Max: 't Lijkt wel opgezet spel.

Lydia: Een afleidingsmanoeuvre ?

Max: Ja maar 't is mijn idee, geen idee dat ik links of rechts opgepikt heb.

Lydia: Best mogelijk, om de aandacht af te leiden.

Max: Van iets erger maar wat is erger dan een moord ?

Monika: Oder um jemens Pläne hinter zu treiben.

Lydia: Precies, om iets dat al een tijd aansleept naar de achtergrond te verwijzen.

Max: Een lopend onderzoek bv.

Lydia: Wie weet.

Max: We zullen wel zien. Tijd brengt raad.

Monika: Ja. Zeit bringt Rosen.

Lydia: Rouwrozen als die al bestaan.

Max: Tot ziens.

Lydia: Basta. 'k Heb nu schoon genoeg van dit schabouwelijk moordgedoe.

Vijftiende tafereel.

Astrid bij Lydia.

Astrid: De luchterdansintermezzo's in 't buitenland maskeerden de realiteit en u was 't uithangbord van de eerzame sociaal en humanitair geëngageerde altijd vrolijke Gert-Jan hier bij ons.

Lydia: 'k Zou me wel kunnen slaan. Hoe heeft hij me zo ..?

Astrid: En hier komt de kat op de koord. Die dure uitstapjes moesten gefinancierd worden.

Lydia: 'k Kan me voorstellen hoe !

Astrid: Vrouwen liefst al zwaar drugsverslaafd ...

Lydia: Zo kon hij 't spul leveren en aanrekenen.

Astrid: Inderdaad, maar ook straatkinderen, behendige diefjes aan de slag in winkelcentra en in de buurt van geldautomaten.

Lydia: Dat ik getreurd heb om zo'n vent !

Astrid: Veertien dagen te lang.

Lydia: En toen u al zijn duistere kanten blootgelegd had en Petra ontmaskerd was ...

Astrid: Op Petra komen we later nog terug.

Lydia: toen zat u eindelijk op 't juiste spoor.

Astrid: Toch niet. Zijn duistere kanten waren een dwaalspoor;

Lydia: Ah ?

Astrid: We hebben er ons een volle maand op verkeken.

Lydia: Maar uiteindelijk kwam u dan toch terecht bij 't zootje kannibalen en rituele moordenaars.

Astrid: Opnieuw een teleurstelling net als de zoektocht naar opgezette lichaamsdelen in mixed media projecten.

Lydia: Bij mij.

Astrid: Ja hier en elders. En toen kwam er hulp uit een onverwachte hoek.

Lydia: Van Petra.

Astrid: Ja onrechtstreeks, maar eerst de echte stroomversnelling, een tip van Scotland Yard.

Lydia: Internationaal geseinde criminelen actief als luchterdansers.

Astrid: De luchterdanskampioenschappen waren inderdaad de aanleiding.

Lydia: Niet meer dan dat ?

Astrid: Nee. Behalve van de klassieke uitpattingen overal waar excentrieke jongelui samenkomen hebben we nergens echt veel last gehad.

Lydia: Op hoeveel doden en verminkten had u dan wel gerekend ?

Astrid: Ritueel verminkten zwarte magie en meer van dat fraais waren gewoon loze geruchten.

Lydia: Wat u me nu zegt !

Astrid: 'k Ga me geliefd maken bij de schrijvende pers, gazettenpraat.

Lydia: Maar de doden waren geen gazettenpraat.

Astrid: Helaas niet. De schuldige heeft met de zwakbegaafde Mark alles geënceneerd om de moord op Gert-Jan...

Lydia: te doen lijken op wat ze niet was, een rituele moord.

Astrid: U mag bij ons komen werken.

Lydia: En Petra ?

Astrid: Petra is zo onschuldig als een pasgeboren kind.

Lydia: Nee !

Astrid: Alles wat ik u over haar verteld heb ...

Lydia: Alles ? Ook haar dochter uit een relatie met Gert-Jan ?

Astrid: Ja, niets dan klinkklare leugens.

Lydia: Maar waarom, waarom toch ?

Astrid: Om de echte schuldige te pakken was Petra, weliswaar niet laaiend enthousiast bereid om aan deze ongewone strategie mee te werken ...

Lydia: en zich te laten opsluiten ...

Astrid: Gewedig toch !

Lydia: In een donker cachot.

Astrid: Nee we kennen onze wereld, in een 3-sterrencel. Verwennerij op politieke wijze.

Lydia: Maar dan heb ik mijn vriendin terug !

Astrid (kijkt op haar horloge): Voor een paar minuten.

Monika: Frau Petra Van Haut.

Lydia: (vliegt naar de deur en in de armen van haar vriendin): 'k Wist het. 'k Wist het. 'k Wist het !

Petra: 't Was er niet slecht maar 't is toch nog beter buiten.

Astrid: Ah ? Als je je mening herziet ...

Petra: 'k Ga nu scrabbelen met Lydia en mijn delicatessen zelf betalen , de schatkist wordt al van alle kanten leeggeplunderd.

Monika: Kom. (Neemt Petra mee naar buiten.)

Petra (tegen Lydia): Je gaat schrikken.

Lydia: Gert-Jan leeft.

Petra: Wat zeg je ? Goeie God ! 'k Ga je niet dood laten schrikken.

Als Monika en Petra de living
verlaten hebben...

Astrid: Nee uw vriend die u niet echt kende bent u wel degelijk kwijt.

Lydia: Geen nood, 't is maar een onbekende : **bedrieger** overboord.

Astrid: Zo is dat en met Petra hebt u echt een vriendin om op te bouwen.

Lydia: En 'k ben beter af alleen dan alleen met zijn tweeën met een onbekende man.

Astrid: Vind ik ook.

Gevloek en getier in de inkomhal.
Pieterjan en Monika dragen een
fel tegenstribbelende Terry de handen
geboeid op de rug naar binnen.

Lydia: Zij ! (Laat zich vallen op de sofa.)

Terry: Laat me godverdomme los. Astrid doe dan iets.

Astrid (Gaait op terry's billen zitten): Is 't zo goed ?

Terry: Godverdomme Astrid je doet me pijn

Astrid (tegen Pieterjan): Hier, 't nodige voor haar voeten. (Staat terug recht als Terry's voeten vastgebonden zijn.) Je kent de gebruikelijke formule, 'k ga er hier geen woorden aan vuilmaken. Je bent onder arrest voor drie moorden.

Terry: Ik ? Op die luchterdansers ?

Pieterjan: Heb je 'r nog meer op je kerfstok ?

Terry: Bakkes toe sukkel. Petra heeft alles bekend. Maak me los. Maak me nu los, nu direct.

Astrid geeft een teken aan Monika.

Monika (roept): Petra, Petra hoor je mij ? Als je me hoort, kom dan nu uit je gevang, nu direct.

Terry (als Petra erbij gekomen is): Maar ...

Petra: Maar wat ? Jij zielig moordziek klotemensje jij gaat langer dan enkele weken gevangen zitten. Ik zweer het je. De perfecte moord pf !

Lydia: Er was die tip van Scotland Yard.

Astrid: Ja geïntrigeerd door de moorden hier bij ons zag de man die ons de tip gaf een verband met de **Coldman** case, een onopgeloste moordzaak uit de jaren dertig.

Pieterjan: Ik heb de man in Londen ontmoet.

Terry (de hele tijd spartelend om los te komen): Jij onnozel broekventje ! Was je moeder mee om je hand vast te houden ?

Monika: Mein Spezi !

Astrid: Je mag trots zijn op je vriend. Hij heeft ...

Petra: de enscenering op touw gezet.

Pieterjan: En de onderzoeksrechter overtuigen om 't spel mee te spelen was lang geen makkie.

Lydia: Speurder, jij ?

Monika: Ja und kein Dutzendpolizist.

Lydia: Geen van dertien in een dozijn, dekselse Pieterjan !

Astrid: Zodra we de antropometrische gegevens van 't lijk in de ton in ons bezit hadden is alles relatief snel gegaan.

Pieterjan: 't Viel ons, de mannen in de schaduw, al snel op dat Terry waardevolle denksporen afsloot en via Max fabeltjes de wereld instuurde.

Astrid: 't Waarom werd ons vlug duidelijk dankzij onze Britse vriend.

Pieterjan: De Coldman case is enkel in politiekringen bekend en zo kwamen we als vanzelf bij ...

Terry: Laat me los godverdomme.

Pieterjan: Debrahlee wist dat ze door Gert-Jan was afgewezen.

Terry: Ik ? Door niemand hoor je me door niemand.

Astrid: Begrijpelijk, te gevaarlijk voor zijn handel en wandel.

Pieterjan: En toen smeedde ze haar duivels plan gekopieerd op dat Engels moordmysterie.

Astrid: Nu moest ze enkel nog een geschikt moment vinden.

Pieterjan: Mag ik zeggen dat de luchterdanskampioenschappen als de hemel op haar afkwamen ? Nee te stuitend pijnlijk voor de nabestaanden van de slachtoffers.

Astrid: Na verloop van tijd toen het duidelijk was dat Petra niets met de hele affaire te maken had ...

Petra: toen was het nog een koud kunstje om me te overhalen om mee te doen.

Lydia: Je liet me wel met veel vragen achter.

Petra: Nood breekt wet.

Astrid: Enkele dagen vroeger hadden we al een tip binnen van één van de meisjes van Arlette die 't verdacht vond dat Mark al dagenlang de bloemetjes aan 't buitenzetten was...

Pieterjan: en nog betaalde voor zijn vrienden ook, terwijl hij met zijn salaris en gewoonten al een drankje moest bestellen op de pof halverwege de maand.

Astrid: Mark viel snel door de mand en de rest is geschiedenis.

Terry: Geschiedenis ? Godverdomme geen kloot om op te staan.

Astrid: Geen kloot om op te staan ? Da's wel gappig voor iemand hoe gruwelijk, voor iemand van bij ons.

Pieterjan (pakt Astrid vast): De politie dat zijn wij, jij bent er een aanfluiting van.

Terry: Pf wacht maar !

Pieterjan: En 't grappigste is dat de politie altijd 't laatste woord heeft.

Doek.

Einde van 't stuk.